

Javier Camarena

Ángel Rodríguez, piano

7 de gener de 2022, a les 19h

The Truth About God

My religion makes no sense
and does not help me
therefore I pursue it.

Anne Carson

JAVIER CAMARENA
TENOR

Liceu
Opera
Barcelona

Fitxa artística

Javier Camarena, **tenor**

Ángel Rodríguez, **piano**

Consulteu les
biografies
clicant en
el nom

Durada total aproximada: **1 h i 45 min**

Primera part: **35 min**

Pausa: **30 min**

Segona part: **40 min**

Programa

Primera part

Léo Delibes (1836 – 1891)

“Prendre le dessin d’un bijou... Fantaisie aux divins mensonges” (*Lakmé*)

Jules Massenet (1842 – 1912)

“Instant charmant... En fermant les yeux” (*Manon*)

Georges Bizet (1838-1875)

Havanera (*Carmen*)

Arranjaments Ángel Rodríguez (piano)

Gaetano Donizetti (1797 – 1848)

“Spirto gentil” (*La favorita*)

Giuseppe Verdi (1813 – 1901)

“La mia letizia infondere” (*I lombardi*)

Francesco Cilèa (1866 – 1950)

“Lamento di Federico” (*L’arlesiana*)

Segona part

Rodolfo Falvo (1873 – 1937)

“Dicitencello vuie” (cançó napolitana)

Ernesto De Curtis (1875 – 1937)

“Ti voglio tanto bene” (cançó napolitana)

Salvatore Cardillo (1874 – 1947)

“Core ’ngrato” (cançó napolitana)

Gerónimo Giménez (1854 – 1923)

La boda de Luis Alonso (*Intermedio*)

Arranjaments Ángel Rodríguez (piano)

Agustín Pérez Soriano (1846 – 1907)

“Serenata” Jota de Perico (*El guitarrico*)

Antón García Abril (1933 – 2021)

Canto porque estoy alegre

(*Homenaje a Gayerre*)

175

Liceu
Opera
Barcelona

Canto porque estoy alegre

El tenor mexicà Javier Camarena, un dels més estimats pel públic barceloní, torna al Gran Teatre del Liceu per oferir un nou recital acompanyat pel pianista Ángel Rodríguez. Ambdós intèrprets proposen un programa que combina àries d'òpera amb cançons estructurat en quatre blocs ben definits i que s'inicia amb dues delicades peces del repertori romàntic francès. *Lakmé* de Léo Delibes respon a la moda orientalista que trobem també en títols com *Les pêcheurs de perles* de Bizet o *Le roi de Lahore* de Massenet. Coneguda especialment per fragments com el duo de les flors o l'ària de les campanetes, també conté aquesta inspirada ària de Gérald al primer acte, «Fantaisie aux divins mensonges». Si bé *Lakmé* ha perdut presència als escenaris amb el pas del temps, *Manon* de Jules Massenet ha mantingut la seva vigència des de l'estrena, un any després de l'obra de Delibes, fins als nostres dies. Tota una proesa tenint en compte l'adaptació que Puccini va fer anys després del mateix text de l'abbé Prévost. «En fermant les yeux», fragment conegut també com el somni de Manon, constitueix un dels moments més captivadors d'aquesta obra curulla d'inspiració.

De l'òpera francesa passem a la italiana, amb peces de tres autors, estils i èpoques diferents. «Spirto gentil», ària del quart acte de *La favorita* de Donizetti, representa el més pur belcantisme de la primera meitat del segle XIX. Un estil que evolucionarà en mans de Verdi durant la seva primera etapa creativa, coneguda com els «anys de galeres». *Lombardi* forma part d'aquest període i en «La mia letizia infondere» ja s'aprecia un tractament vocal més rotund. Una evolució que arriba al seu clímax en les òperes veristes, com *L'arlesiana* de Francesco Cilèa. «Il lamento di Federico», amb la seva fantasiosa línia melòdica i exacerbada sentimentalitat, n'és un exemple fefaent.

La tradició de la cançó popular napolitana es remunta, segons estudiosos com Ettore De Mura, al segle XIII, però el que anomenem cançó clàssica napolitana sorgeix al segle XIX. Es considera la peça fundacional d'aquest estil *Te voglio bene assaje*, escrita l'any 1839 per Filippo Campanella, tot i l'estesa llegenda de l'autoria de Donizetti. A partir d'aquest moment, i amb les aportacions de Francesco Paolo Tosti o Eduardo Di Capua, la frontera entre cançó popular i cançó culta napolitana es dissol progressivament. Un moment decisiu en l'evolució del gènere fou la creació de l'editorial La Canzonetta el 1901, la primera dedicada en exclusiva a la cançó napolitana. Precisament Rodolfo Falvo, conegut amb el sobrenom de Mascagnino per la seva semblança amb l'autor de *Cavalleria rusticana*, va publicar moltes de les seves peces en aquesta editorial. *Dicitencello vuje*, escrita el 1930 a partir d'un text d'Enzo Fusco, ha esdevingut la seva cançó més popular. Ernesto De Curtis, autor de la celebèrrima *Torna a Surriento*, i Salvatore Cardillo també pertanyen a aquesta gloriosa fornada de creadors de cançó napolitana.

El recital conclou amb dues peces de compositors espanyols de tarannà, època i estil ben diferents. El navarrès Agustín Pérez Soriano fou un prolífic compositor de sarsuela de la segona meitat del segle XIX, tot i que l'única

obra per la qual és recordat actualment és *El guitarrico*, i més concretament per la seva «Serenata» o «Jota de Perico». I és que, a més de compositor de sarsueles, Pérez Soriano fou un estudiós del folklore espanyol devot de la jota aragonesa. Precisament Antón García Abril, un dels més destacats compositors espanyols del segle XX, va néixer a Terol, però la seva producció es caracteritza per la varietat i l'eclecticisme. Va compondre obres de tota mena i es va significar com un gran creador de bandes sonores. En l'apartat vocal va escriure una òpera, *Divinas palabras*, i diversos cicles de cançons, com ara un que es titula *Homenaje a Gayarre* i del qual Camarena i Rodríguez interpretaran, per tancar el recital, *Canto porque estoy alegre*. Un homenatge merescut, en aquest cas, a Antón García Abril, que ens va deixar el mes de març passat víctima de la covid.

Antoni Colomer

Crític musical

I 175

Liceu
Opera
Barcelona